

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Χρειαζόταν τώρα στο Ρασκάς ν' άκουση τι θά τούλεγε ο Κορινιάν, καί τόν φοβιάρωσε λιγάκι από τήν πίεσι στο στήθος. Κ' Έτσι μόρρεσε ο άποκαωμώμενος πειά αιχμάλωτός του, νά φωνάξει:

— Παραδίδομαι!

— Λαμπρά! του άπάντησε ο Ρασκάς. Κ' εγώ πάλι σου χαρίζω τή ζωή!.. Καί θά σ' έπαινώσω στον Καρδιάλιο, άν δεχθής νά μοιρασθούμε τó κέρδος πού θά βγῆ από τή σύλληψι του Τραγκαβέλ καί τῆς κοπέλλας!

— Δέχομαι καί συμφωνώ σέ δλαι βιάστηκε ν' άπάντησι ο Κορινιάν, γιά ν' άπαλλαγῆ μιάν ώρα άρχήτερα από τó βάρος πού του πιέζε τó στήθος.

— Ναί! εἶπε ο Ρασκάς, ο όποιος μέ τήν αιχμή τώρα του μαχαίριου του, φοβήριξε τόν καλόγερο καί τόν κρατούσε άκόμη ξεπλωμένο χάμο. Ναί, αλλά πρέπει θυμά νά φανούμε πολύ έξυπνοί!.. Εἶνε ανάγκη νά ενεργήσουμε μέ τέτοιον τρόπο πού νά παρουσιάξῃ τόν Σαϊμπριάκ σάν νά μῆν έκανε τίποτα, καταλαβαίνεις;... Ξέρεις πώς αὐτός ο παληάνθρωπος θά θελήσι νά καρτωθῆ δόκλιτρο τόν κόπο μας... Πρέπει λοιπόν νά εἰμαστε σέ θέσι ώστε νά μπορούμε νά πούμε στον Καρδιάλιο πώς ἡ καταστροφή του Τραγκαβέλ καί τῆς κοπέλλας, όφειλεται σέ μῆς τούς δύο καί μόνον. Πῶς βρισκεῖς τó σχέδιό μου;.. Σ' άρέσει;

— Διάβολο!.. Ρωτᾶς άν μ' άρέσει... Διάταξε!.. Σ' άναγνωρίζω γιά άρχηγό!

— Έμπρός, λοιπόν! φώναξε μ' ένθουσιασμό ο Ρασκάς, βάζοντας τó μαχαίρι του στή θήκη του, κι άφίνοντας τόν καλόγερο έλευθερο νά σηκωθῆ έπάνω.

Σηκώθηκε έπιτέλους ο Κορινιάν άπ'άκωτά, τέντωσε χέρια καί πόδια, γιά νά ξεμουδιάσι, καί μέ τή μοναδική του έπιτηδεότητα νά χειρίζεται τó γόνατό του γιά έπλο, έδωσε σ' άστειά ένα γερό χτύπημα στό πηγούλι του άρχηγού ο καπούκι-νος.

— Δυό άπάντησε μί κατασφιασμένο τó πρόσωπο ο Ρασκάς, στον όποιο δέν πολυάρεσε τó άγαρμπο τῆς στιγμῆς εκείνη άστέο του ρασοφόρου. "Αλλά μοῦ μένονυ άρκετά γιά νά μάσῃ τήν καρδιά σου, άμα δέν θά σ' έχω πειά ανάγκη!... Έμπρός, πάμε τώρα!... Ξέρε πώς ἡ πρώτη μας δουλειά εἶνε νά κλεισοῦμε τόν Σαϊμπριάκ στο ύπόγειο... Έπειτα θά συλλάβουμε τούς δύο άλλους καί θά τούς πάμε στον Καρδιάλιο... Σαυτάεινε. Κάτι σκεπτόταν.

— Πρέπει άραγε νά τούς συλλάβουμε; μουρούριζε. "Η καλότερα νά... Μά θάταν κρίμα, ἤ... "Ας εἶνε, πάμε καί βλέπουμε!..

Πλησίασαν στο σπίτι. Τό σούστημάτους ἦταν, όταν έπρόκειτο νά μποῦν κάπου, νά προτιμοῦν πάντα τήν πιασῆ πόρτα. Στρατηγικότεροι καί' αὐτό άπό τόν βαρδω, οι μοναδικοί στο είδος ταν συνέταίροι, βάζισαν κατευθείαν στήν πόρτα τῆς ύπηρεσίας, τήν όποία ο μακαρίτης Λασσελό, βγαίνοντας γιά τήν περιουσία του, εἶχε άφήσει άκλειδωτή. Έτσι δέν έγιναν αντίληπτοι άπό τó σκυλλολόγι του Σαϊμπριάκ, καί μπῆκαν στο μέγαρο άνεόγλητοι. Δέν συνάτησαν κανέναν στους διαδρόμους του, πού φωτίζόντουσαν άμυδρά άπό κανθῆλες κρεμασμένες κατά διαστήματα. "Ακουγαν ώστόσο τά χτυπήματα στή μεγάλη έξώθυρα, τήν όποίαν οι άνθρωποι του Σαϊμπριάκ προσπαθοῦσαν νά σπᾶσουν, καί εξέταζαν βιαστικά τούς διαδρόμους καί τῆς σκάλες του μεγάρου. Βρισκόντουσαν τώρα έξω από μιά έσωτερική πόρτα.

Διάταξε. Σ' άναγνωρίζω γιά άρχηγό!.. εἶπε ο Κορινιάν.

Μιά πέτρινη σκάλα κατέβαινε από αὐτή ἴσια στο ύπόγειο. "Ακουσαν τότε από τόν κῆπο βήματα πού έρχόντουσαν βιαστικά άπ' έξω. Δέν τούς έμενε καιρός γιά νά ξεετάσουν περισσότερα. "Έπρεπε όπω-όπως νά κρυφθοῦν κάπου, καί τó έκαναν. "Ανοιξε ο Ρασκάς τήν πρώτη πόρτα πού βρέθηκε μπροστά τους, έσπρωξε μέσα τόν καλόγερο, μπῆκε ύστερα κι' αὐτός, καί κλειδώθηκαν εκεί.

"Ακριβώς τή στιγμή αὐτή έμπαιναν στο μέγαρο, από τήν ἴδια πόρτα από τήν όποία εἶχαν μπῆ κι' αὐτοί, ἡ 'Ανναίς κι' ο Τραγκαβέλ.

— Ποιοί άλλοι βρισκονται δῶ μέσα; ρώτησε ο Τραγκαβέλ τήν νέα, κλεινοντας στερεά τήν πόρτα τῆς ύπηρεσίας. — "Ο γέρος πού προό όλιγου πέθανε, ἦταν ο μόνος ύπῆρέτης μου, άπάντησε ἡ Άνναίς μέ ραγιασμένη καρδιά. Δέν απομένει παρά ἡ ύπῆρέτρια ἡ Μαριέττα!..

— Μαριέττα! φώναξε συγχρόνως ἡ 'Ανναίς, αλλά ἡ ύπῆρέτρια δέν τῆς άπάντησε.

Τί εἶχε συμβῆ;

"Όταν ἡ Μαριέττα άκουσε νά χτυποῦν τήν μεγάλη πόρτα, άν όνόματι του Βασιλέως, πρόβαλε τó κεφάλι τῆς κρυφά κρυφά από τó παράθυρο τού πάνω πατώματος. Φόβος καί τρόμος τήν έπιασε τότε, μόλις εἶδε όλους εκείνους τούς λυσασμένους νά προσπαθοῦν νά σπᾶσουν τήν πόρτα τους, καί ν' άνάβουν μεγάλα διαδία γιά νά φωτίζονται.

"Έτρεξε λοιπόν ξεφρονίζοντας καί κλειστής στή σοφίτα, φράζοντας τ' αὐτία τῆς γιά νά μῆν άκούη... τίς ἴδιες τίς κραυγές τῆς!

— "Ώστε μόνος εγώ βρισκομαι εδῶ! Ελεγε μέσα του ο Τραγκαβέλ. Δέν έχει άλλον νά τήν ύπερασπισῆ!

"Ήταν κάτι ανέλπιστο γι' αὐτόν αὐτή ἡ σύμπτωση. Τό πάθος πού φώλιασε στήν καρδιά του, θά ἱκανοποιόταν τώρα έλευθερα. "Απερίγραπτη περηφάνεια φούσκανε τó στήθος του. "Όχι τούς άνθρωπους του Σαϊμπριάκ, αλλά κοπαδιό λιονταριών θ' αντιμετώπιζε τήν στιγμή αὐτή. Μιά τέτοια περσίτα άνειρευόταν τóσον καιρό; ἡ νά νικῆσι προστατεύοντας τή ζωῆ τῆς 'Ανναίδος, ἡ νά πεθάνῃ μπροστά σά μάτια τῆς, πολεμώντας γι' αὐτήν. Δέν τολμοῦσε νά σκεφθῆ τίποτε άλλο. "Η θά τήν έσωζε ἡ θά πέθαιναν κ' οι δύο μαζί!

— Ένα ρίγος χαρᾶς διέτρεξε τó κορμί του.

— "Ακούτε τί θόρυβος γίνεται κάτω! Θά γελάσουμε, εἶπε, ένθαρρόνοντας τήν 'Ανναίδα.

— Εἶνε γερή ἡ πόρτα, εἶπε ψυχραιμότατα ἡ νέα. "Ο άνθέει ἀκόμη γιά λίγη ώρα.

"Ο αντίλαλος από τά χτυπήματα στήν πόρτα ἦταν τρομακτικός. Στά διαλείμματα άκούγονταν κάθε τόσο ἡ φωνῆ του Σαϊμπριάκ, πού πρόσταζε!..

Τῆ στιγμή αὐτή κάποιος άκούστηκε νά κατεβαῖνι από τó πάνω πάτωμα.

— "Η Μαριέττα! φώναξε ἡ 'Ανναίς.

— Ήταν πραγματικός ἡ Μαριέττα.

"Αλλά ἡ δύστυχη ύπῆρέτρια από τó φόβο τῆς, τούς προσέπερασε δίγως νά τούς άκούσει ἡ νά τούς δῆ. Εἶχε σκεφθῆ πώς τó ύπόγειο θά ἦταν άσφαλέστερο καταφύγιο, καί βιάζόταν νά φτάσει ώς εκεί.

— "Αφίστε τήν, εἶπε ο Τραγκαβέλ στήν Άνναίδα, πού έτοιμαζόταν νά τήν καθουχάσι. "Ας κρυφτῆ όπου μπορεῖ. "Εμεις τώρα πρέπει νά διαλεθοῦμε τó μέρος όπου θά σταθοῦμε!..

— Γιά νά πολεμήσουμε μέτρι θανάτου!.. Προτιμᾶ νά σκοτωθῶ παρά νά πέσω ζωντανῆ σά χέρια του Σαϊμπριάκ!.. εἶπε ἡ Άνναίς.

— Κι' όμως αὐτός σᾶς άγαπά.

"Ο δολοφόνος τῆς μητέρας

μου! απάντησε ή νέα, φανερώνοντας με το ύφος της όλη τή συχαμάρα που ό άνδρας εκείνος τής προκαλούσε.

Θαύμαζε, ό Τραγκαβέλι, τó θάρρος του ώμορφου αυτού κοριτσιού. Καί είχε δίκη. "Όποιος κι' άν τή έβλεπε κατά τήν κρισημ έκείνη στιγμή, στό λιγοστό φώς του άπέραντου διαδρόμου, ντυμένη κομμά με άνδρική ρούχα ίλιπούτου, με ώραιότατο και άναμιμένο πρόσωπο, με γυμνό έξοφς στό άφράτα τής χέρια και με άναστατωμένα μαλλιά, που άνέμιζαν στόν αέρα, θά τήν έπαιρνε γιά κάποια από τις άθάνατες θεές τών παραμυθιών.

— Δεσποινίς! τής ειπε ό Τραγκαβέλι. Σας όρκίζομαι πώς θά τόν σκοτώσω!

— Όχι! απάντησε ή Άνναίς. Πρέπει ό θάνατος νά τού δοθής με τó δικό μου τó χέρι!

Σκέφτηκε λίγο ό Τραγκαβέλι, κι' ύστερα τής ειπε: — Καλά!... Υπόχομαι νά σάς τόν φέρω, γιά νά τού δώσετε σεις τó τελευταίο χτύπημα!... Άλλ' άς μη χάνουμε καιρό με λόγια... Ή πόρτα από στιγμή σέ στιγμή θά υποχωρήσει... Πάμε νά σταθώμε σέ ύψηλότερο μέρος... Πρέπει νά καταποιοθώ κάτω έδώ μέσα...

Άνέβηκαν τή μεγάλη φαρδιά σκάλα, που έβγαζε σ' έναν πελώριο διάδρομο, σκεπασμένον με πύχνη χαλί. *Ό Τραγκαβέλι, που ήξερε ότι ό Σαιμπριάκ δέν θά μεταχειριζόταν ποτέ σφαίρες, από φόβο μήν χτυπήσει κατά λάθος τήν Άνναίδα, τήν όποία έλάτρευε, με πάθος άνήμερού θηρίου, ψιθύρισε τώρα:

— Ά, Σαιμπριάκ, δέν θά τήν πάρης από τά χέρια μου ένδύσω θά μου μένη και μιá μόνη σταγόνα αίματος! Έδώ σκύλλε, θά πέσης, γιά νά σ' άποτελειώση ή ίδια, με τó χέρι τής!...

Μονολογώντας έτσι, θάλεγε κανείς πώς μετρούσε συγχρόνως όσα έπιπλα έπαιρνε τó μάτι του στις διάφορες αίθουσες.

Άεφανα άκούστηκε κάτω ένας θόρυβος δαιμόνων. Είχε πέσει ή έξώπορτα, τραντάζοντας τó σπιτι όλο, σάν νάγινε σεισμός! Άπαίσιες μορφές, με άναμμένα διαδία στό χέρια, εισώρμησαν μέσα στό σπιτι ούρλιαζοντας.

— Άπάνω!... Άπάνω βρίσκονται! ξεφώνιζε ό καταρραμένος Σαιμπριάκ.

Τή στιγμή αούτή, ένα μεγάλο, βαρότατο έπιπλο καταρακύλισε με φοβερό πάταγο, από πάνω από τή σκάλα, πλάκωνοντας μαζί του όλους όσους βρισκόντουσαν στό σκαλοπάτι!...

Τό είχε ρίξει έναντίον τους ό Τραγκαβέλι. Οι άνθρωποι τού Σαιμπριάκ δέν έπείρνονταν τέτοιο εϊδους αντίστασης. Τά περισσότερα διαδία τών είχαν σβύσει. Οι άλαγαμοί άντραυματισμένους τους πάγαναν τó αίμα. Αούτοι είχαν έρθη γιά πλιάτσικο, όχι γιά σκοτωθόν.

Άκουόντουσαν τώρα ή βλαστήμιες τού Σαιμπριάκ, με τις όποιες έρβιζε τά καθάρματα του γιά νέα έφοδο. Μά ειτε ένας-ένας έπιχειρούσαν ν' άνέβουν ειτε πολλοί μαζί κατακραυαλούσαν όλοι κάτω ούρλιαζοντας.

Δέν είχε άφήσει, ό Τραγκαβέλι, ούτε ένα έπιπλο που νά μήν τó μεταχειρισθί έναντίον τους.

Όλα γιά μιá στιγμή έλουφάζαν. Δέν ύπήρχαν κάτω στή σκάλα παρά νεκροί και έτοιμοθάνατοι, άνάμεσα σέ συντριμμία από έπιπλα, καθρέφτες, κάδρα! Ός και τή καντηλέρια άκόμη τούς τά είχε έκσφενδονίσει κατακέφαλα, ό Τραγκαβέλι.

— Δέν μ' είχε διάξει τέτοια όπλομαχία ό δάσκαλος μου, ό Μπαρβιλλάρ, έλεγε χαρούμενος στήν Άνναίδα. Όστόσο καλά τά κατάφερα.

Ό Σαιμπριάκ είχε μένει πειά μόνος του, και βγήκε νά μαζέψη τούς έξωτερικούς φρουρούς. Τους έμπαζε στό μέγαρο και τούς διάταζε νά μεταχειρισθόν τή τουφεκία τους. Δέν θέλησε νά τó κάνει από μιáς άρχής αούτά, αλλά ή λύσσα του τώρα ήταν άνώτερη από τó πάθος του πρós τήν Άνναίδα. Έλπιζε έλθωσιν πός εκείνη θ' άποτραβίταν, και πώς δέν θά έμενε άπαισιμένη στόν κίνδυνο.

— Προσέχετε, άθλιοι! φώναξε στους ανθρώπους του. Μόνον τόν άνδρα θά σκοπεύετε... Θά σπάσω τά κεφάλια όλων σας, άν πειραχτεί και μιá μόνη τρίχη τής κεφαλής τής νέας.

Έφριζε ό Τραγκαβέλι όταν τόν άκουσε. Τού ήταν εύκολο νά πάρη τή νέα και νά κλεισθόν κι' ό διού στήν ίδια κάμαρη. Άλλά τί τó όφελος; Άργά ή γρήγορα θά έπεφτε ή Άν-

ναίς στό λέρια τού Σαιμπριάκ, ό όποιος άσφαλώς κάτι τέτοιο έλπιζε κι' εύχόταν. Όχι! Θά έμενε εκεί, στή θέσι του ό Τραγκαβέλι.

— Κύριε! τού φώναξε ό Σαιμπριάκ. Θά παραδοθήτε; — Κύριε Σαιμπριάκ! Τού άπάντησε ό Τραγκαβέλι. Άφήστε τή δεσποινίδα ντέ Λεσπάρ έλεύθερη ν' άπομακρυνθί έξω στό δρόμο... Μήν τή άκολουθήσετε... Μείνετε έδώ μαζί μου, και σάς ύπόχομαι νά παραδοθώ, μιση ώρα μετά τήν άναχώρησί τής... Δέχεστε:

— Όχι! απάντησε ό Σαιμπριάκ και συνέχισε: Δεσποινίς θά μεταχειρισθώμε πυροβόλα όπλα!... Εύαρεστηθήτε νά μήν θέκεσθε κοντά στόν κύριο Τραγκαβέλι... Άποσυρθήτε σέ κάποια αίθουσα.

— Κύριε Τραγκαβέλι! απάντησε ή νέα, μη θέλοντας ν' άπαντήση άπευθείας στόν Σαιμπριάκ. Άν φουεθώ μαζί σας, θά είμαι ευχαριστημένη που θά πεθάνω κοντά σ' έναν εύγενή άνδρα!... Σας εύχαριστώ άκόμη γιά όλα σας έκάνετε γιά μένα, από τó βάθος τής καρδιάς μου!

Άντί άλλης άπάντησεws ό Τραγκαβέλι έκανε μιá βαθεία ύπόκλιση.

— Πύρ! πρόταξε τότε ό Σαιμπριάκ, λυσσώντας. Μιá τρομαχτική όμοβροντία έσεισε τó μέγαρο. Πυκνός κανόνος έκάλυψε τόν Τραγκαβέλι και τήν Άνναίδα.

Σ' όλο αούτό τó χρονικό διάστημα συνέβαιναν κάτω από ύπόγειο κομιοτραγικά πράγματα.

Ό Ρασκάς, που είχε λιγάκι περισσότερο μυαλό από τόν καλόγγο, έκρινε τήν κατάστασι και βρήκε πώς ήταν φρονιμώτερο ν' άφήση κατά μέρος τις παλιές μικροδιαφορές που είχε νά ξεδιαλύνη με τόν Κορινιάν και νά προσέξη σ' αούτά που γίνόντουσαν πάνω από τά κεφάλια τους.

Θάβρισκε άργότερα καιρό γιά νά δώση στό κεφάλι τού συσταίοντος του μερικές καλές γροθιές.

Ό Κορινιάν όμως είχε άνδαχί και πίστευε πώς ό άνθρώπος δέν πρέπει νά πολυσκοτιζέται γιά ότι γίνεται γύρω του. Στό ύπόγειο βρισκόντουσαν μοτιλίτες γεμάτες από παλλό κρασί. Δέν έπρεπε, διαβόλε, νά τις πεφρονήση!

Ό άντάξιος ύποτακτικός τού παμπόνηρου Καρδινάλιου, παρ' όλη τήν πανοπλία, με τήν όποία ήταν φορτωμένος, έφερνε πάντα μαζί του και τó ράσο του, κρυμμένο κάπου στό έσωτερικό τού μεγάλου μανδύα τού ίλιπούτου. Τό ρούχο αούτό τού καπούκινου τó χρησιμοποιούσε σέ δύσκολα στιγμές, γιά νά κάνει τούς άλλους νά τόν σέβονται. Και τó πετύχαινε αούτό τήν έποχή εκείνη όπου όλοι σχεδόν ήταν προληπτικοί και φανατικοί θρησκοί.

Άκουγε κι' ό Κορινιάν τή μάχη που γινόταν πάνω από τó κεφάλι του μά σέπτονταν πώς αούτά που ό Σαιμπριάκ σκάρωνε, χάνιν τών έρωτων του, ήταν δουλειές ξένες και επικίνδυνες γιά έναν μυστικό κατάσκοπο, όπως ήταν αούτος. Πήρε λοιπόν άμέσως τó ράσο του και τó φόρεσε. Παρ' όλη τήν κρισιμότητα τής καταστάσεως, ό Ρισκάς, που τόν ειβε, ξεκαρίστηκε στό γέλια.

— Έξόρκισε, τουλάχιστον, τά στοιχειά που παλεύουν έδώ απ' έξω, τού ειπε.

— Μετά γαρ, άρχηγέ μου! απάντησε ό καλόγγορος. Γι' αούτό άνοιγω τις μοτιλίτες, γιά νά έτοιμάσω άγιασμό.

Έπινε άνενόχλητα ό Κορινιάν, δίχως διακοπή. Στό τέλος μέθωσε.

— Περιφωμα κρασιά! φώναξε στόν Ρασκάς. Δέν θά χολοσκάση ό Σαιμπριάκ άμα θά τόν κλεισώμε έξω μέσα!... Πόσο θάθελα νά ήμουν στή θέσι του!

— Σ' αούτή τή θέσι βρισκεσαι, ακριβώς, ξεροκέφαλε! τού απάντησε ό Ρασκάς.

Συγχρόνως ό Ρασκάς άντελήφθη πώς γινόταν κάποια άνακοχή έξω και σέφτηκε νά έπωφεληθί. Ήταν ή στιγμή κατά τήν όποια ό Σαιμπριάκ έβγαине νά συνάξη τούς έξωτερικούς φρουρούς.

— Φεύγω, καλόγγορ! ειπε στόν Κορινιάν. Πάω νά πώ στόν Σαιμπριάκ ότι ό Τραγκαβέλι ήρε και κρύφτηκε έδώ κάτω... Θά τόν ξεγελάσω έτσι και θά τόν φέρω ως έδώ... Θά τόν κλει-

Προτιμώ νά σκοτωθώ, παρά νά πείσω ζωντανή στό χέρι τού Σαιμπριάκ! ειπε ή Άνναίς.

σομε τότε μέσα και θ' αναλάβουμε μαζί την διοίκηση των οπλοφόρων. Περιμένε με.

Και βγήκε έξω, αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή, γιατί το όπλογιο ήταν και δικό του καταφύγιο.

— Έλεος, σεβασμιώτατε! άκούστηκε τη στιγμή εκείνη μία τρομαγμένη φωνή μέσα στο όπλογιο. Μην μου κάνεις κακό! Δέν έφταιξα σε τίποτα! Ήταν ή τρομοκρατημένη Μαριέττα.

— Έξομολογήσου, κόρη μου! της είπε ταπεινωτικά ο Κορινιάν, χωρίς να ξαφνιασθή για την παρουσία της στο όπλογιο.

Ή θέα του ράσου καθυσάχασε τη Μαριέττα. Ήταν ένα άπλοϊκό κορίτσι, που είχε ουσιπθή στην Άνναϊδα από την δουκίσσα ντε Σεβρέζ. Έβλεπε βέβαια πώς κάτω από το ράσο ύπήρχε σπαθί. Το έξεταστικό, γυναικείο μάτι της ξεχώρισε ακόμη και το μαχαίρι που αυτός ο καπουκίνος έκρυβε στη μέση του. Μα ήταν παρ' όλα αυτά καλόγερος, κι ή Μαριέττα κοντά σ' αυτόν εθεάρρεψε λίγο.

— Λέγε λοιπόν γρήγορα, της είπε άπτότομα ο Κορινιάν.

— Μα τί να σου πώ; ώρα είναι αυτή για έξομολογήσι; ρώτησε μ' άπορία ή Μαριέττα.

— Να μου πής που βρίσκονται τά χοιρομέρια! Ξέρω πώς τά χοιρομέρια φυλάγονται στο ίδιο μέρος με τά κρασιά. Πές μου λοιπόν που τά βάζετε.

Χαμογελώντας ή Μιριέττα, ώδηγησε τόν Κορινιάν σ' έναν μεγάλο λακκό, όπου ύπήρχε πλήθος χοίρο μεριών.

Έλαμψε το πρόσωπο του λιμασμένου καλόγερου.

Μ' έκκλησιαστικές κινήσεις λειτουργού, άρπαξε ένα χοιρομέρι, το λιάνισε, κι άρχισε να τρώη. Μα σάωντας, της έλεγε:

— Εύλογημένη νάσαι, κόρη μου! Μ' έσωσες από μεγάλο άμάρτημα!

— Έγώ, καλέ πατέρα! Πώς!

— Δέν ηγναίνεις λοιπόν στην Έκκλησία; Είσαι άμαρτωλή! Ή Γραφές κόρη μου, παραγγέλλουν: «Φάγετε, πίετε!». Είνε συνεπώς άμαρτία να πίνη ο άνθρωπος χωρίς να τρώη.

— Πόσο σοφός είσαι! άπάντησε ή Μαριέττα, θαυμάζοντας τις βαθειές θρησκευτικές γνώσεις τού καλόγερου.

— Και βέβαια!.. Μόνον μες οι καπουκίνοι είμαστε τόσο διαβασμένοι. Έχουμε ήγούμενο τόν πάτερ Ίωσήφ, και άρχηγό τόν έκλαμπρότατο Καρδινάλιο Ρισελιέ! Αυτόι μās διευθύνουν. Μās δασκαλεύουν, και μες κάνουνε όπως αυτοί μās λένε.. Έτσι δέν έχουμε καμμιά άμαρτία.. Είμαστε ίσα με τούς άγιους!

— Ή Μαριέττα φανέρωσε τόν θαυμασμό της άνοιγοντας τά μάτια της και κρεμώντας τά χείλη της.

Άλλά ο μεθυσμένος Κορινιάν παρεξήγησε την αίτια τού θαυμασμού της. Φαντάσθηκε ότι της άρεσε, ώς άνδρας, κι άρχισε να της λήη πειραχτικά λόγια. Ή Μαριέττα, τραβήχτηκε πίσω. Τότε ο Κορινιάν αναγκάσθηκε, για νά την ξαναπλησίαση, να σηκωθή θρόνος. Ή Μαριέττα το έβραλε στα πόδια. Ο καλόγερος την κινήγησε. Γίνονταν πανδαμόνιο. Κυνήγητό, σπάσιμο μπουκαλιών που μπερδεύαν στα πόδια τους και στο ράσο τού Κορινιάν, στριγγλιές από τη Μαριέττα, κι από τόν Κορινιάν βραχνά λαχανιάσματα, καθώς και βλαστήμιες, όταν συχνά - πυκνά τρικλιόντας χτυπούσε το κεφάλι του στον τοίχο.

Ήρθε τέλος μία στιγμή που μεθυσμένος Κορινιάν άπλώωντας τά χέρια του στον άέρα, φώναξε:

— Τήν Έπιασα!

Ή Μαριέττα θά γελοούσε μ' αυτό άν δέν άκούγονταν μια δεύτερη φωνή, πολύ πιο άγρια:

— Κράτα την καλά, Κορινιάν!..

Πάγωσε το αίμα της Μαριέττας.

Ήταν ο Σαιμπριάκ! Είχε πίσω του τ' άπομεινάρια της λητοσομμωρίας του και κατέβαινε στο όπλογιο για να πιάση την κόρη τών άνεραν του, την Άνναϊδα. Κατέβαινε στο όπλογιο πιστεύοντας πως ή Άνναϊδα είχε καταφύγιο εκεί. Έτσι τού είχε πη ο Ρασκάς που τη στιγμή εκείνη έκλεινε την πόρτα τού όπλογιου με δυό στροφές της κλειδαριάς.

Έτσι έκτός από την Άνναϊδα και τόν Τραγκαβέλ, και πεντέξη έξωτερικούς ακόμη φρουρούς της συμμορίας τού Σαιμπριάκ, ο Ρασκάς είχε φυλακίσει στο όπλογιο δλους τούς άλλους κακούργους.

Τό κατώρθωσε αυτό ο Ρασκάς λέγοντας ψέμματα στον

Σαιμπριάκ, τη στιγμή που περίμενε να διαλυθθ ή καπνός από τις τσιφιεκιές που είχαν ριχθ.

Έτρεμε τότε σύγκορμος, από τόν φόβο ο Σαιμπριάκ, μήπως ή Άνναϊς είχε τραυματισθ ή φονευθ.

Ο Ρασκάς είχε φτάσει από το όπλογιο στη σκάλα όπου γινόταν ή πώλη, λίγα δευτερόλεπτα της ώρας πριν ο Σαιμπριάκ διατόξη να πυροβολήσουν. Έτρώμαξε, βλέποντας την τεράστια καταστροφή που είχε γίνει: πτώματα σκακατεμένα, πληγωμένα που μούγγριζαν και λογιές-λογιές συντρίμια έφραζαν τόν τόπο.

Τι φρούριο ήταν αυτό που αντανάχθηκε! άναρωτιόταν ο Ρασκάς. Ποιός δεινός πολεμιστής έκανε δλη αυτή τη θραυσι; Για χάρηρι ποιού έγιναν όλες αυτές ή ζημιές;

Μιά ματιά που ο Ρασκάς έφριξε επιτίλους στη σκάλα, τού τά εξήγησε όλα. Είθε ψηλά στο κεφαλόσκαλο την Άνναϊδα και τόν Τραγκαβέλ.

— Ο Λέων ύπερσπίζεται την Λεαίνα τού! μουρμούρισε ο Ρασκάς νοιώθοντας πάλι να σκοκίζεται το μυαλό του.

Τού είχε συμβη το ίδιο στο Έτιάλ, τού είχε αισθανθ πριν από λίγη ώρα στον κήπο, τού ξαναπάβηαινε τώρα: ο θαυμασμός ή ή άγάπη του προς την Άνναϊδα, δέν ήξερε κι' ο ίδιος τί ήταν αυτό το κακό που τόν έπιανε, τόν τάραιζε πάλι, τού τράνταζε το λίγο μυαλό του και τόν ξαναπαρέλυσε δόκλοηρο.

Θέλησε ώστόσο να σταματήση το πρόταγμα τού Σαιμπριάκ, για να μη σκοτωθ ή νέα, μά ή άργοποιημένη χειρονομία του χάθηκε μέσα στον καπνό της όμοβροντίας. Ο Σαιμπριάκ είχε εφεώνιση:

— Πύρ!..

Τρομαγμένοι τώρα κι' οι δυό τους, ο Σαιμπριάκ κι' ο Ρασκάς, περίμεναν να διαλυθθ ή καπνός για να δοuhn το άποτέλεσμα της όμοβροντίας. Ο Σαιμπριάκ μάλιστα φοβόταν να προχρήση, γιατί δέν ήξερε σε ποιά κατάσταση θάβρισκε την Άνναϊδα.

Αυτή τη στιγμή περίμενε ο πονηρός Ρασκάς.

— Τρέχα!.. Μας ξεφεύγει! φώναζε χτυπώντας βιαστικός τάχα τόν ώμο τού Σαιμπριάκ.

Ο Σαιμπριάκ φώναξε:

— Άπό πού; ρώτησε χαρούμενα τόν Ρασκάς, ανταποδίδοντας το φιλικό του χτύπημα στον ώμο.

— Τήν είδα να τρέχη προς τά κε! είπε δείχνοντας προς το μέρος τού όπλογιου. Φορούσε ρούχα άνδρικά. Αυτή ήταν!.. Θά σκοτώθηκε ο Τραγκαβέλ, κι' αυτή θά κατέβηκε από την άλλη σκάλα... Έλα, λοιπόν, γρήγορα!..

Έστειλα τόν Κορινιάν να την πιάση... Μπρός ο Ρασκάς με τόν Σαιμπριάκ, πίσω οι συμμοριτές, έτρεχαν τώρα δλοι τους προς το όπλογιο.

Πρώτος έσκυψε ο Σαιμπριάκ, στην πόρτα τού όπλογιου, κι' άκουσε τη φωνή τού καλόγερου:

— Τήν Έπιασα!

— Κράτα την καλά, Κορινιάν! φώναζε όρμώντας προς τά κάτω και παρασύροντας μαζί του και τούς άλλους ληστές.

Ο Ρασκάς τούς διπλοκλείδωσε τότε δλους μέσα στο όπλογιο κι' έτρεξε πίσω προς τη σκάλα.

Τού είχε περάσει ή πρώτη εντύπωση από τη θέα της Άνναϊδας. Ωφειλε τώρα να συλλάβη εκείνους τούς δυό. Μα πώς, αφού είχε μείνει όλομόναχος; Ο Τραγκαβέλ ήταν δάσκαλος της εϊφασκίας!

— Πώς την έπαθα έτσι! μονολογούσε ο Ρασκάς, άπορώντας. Κάποιος με μάτιασε. Όλοι, λοιπόν ο κόποι μου θά μείνουν άπληρωτοι;

Ξεπρόζωνε από θυμό, τις τριχές της κεφαλής του. Τέλος φώναζε δυνατά:

— Φύγε, Τραγκαβέλ! ο δρόμος είναι άνοιχτός!

Ο Τραγκαβέλ, που τη στιγμή της όμοβροντίας είχε προλάβη να παραμερήση την Άνναϊδα και να κολλήση κι' ο ίδιος στον πλαγινο τοίχο, άκουσε την ύπόδειξη τού Ρασκάς. Άρπαξε λοιπόν την Άνναϊδα και έχοντας τού ξίφος γυμνά, ώρμησε κάτω προς τόν διάδρομο και την σπασμένη έξώθωρα. Μη μωρώνοντας να κάνει τίποτε και περιλυτός ο Ρασκάς, τού μουρμούρισε:

— Τούς κλειδωσα δλους στο όπλογιο!..

— Έλα μαζί μου! τού άπάντησε βιαστικά ο Τραγκαβέλ, θά σου βρω δουλειά.

Μα ο Ρασκάς δέν κουνήθηκε από τη θέσι του. Άνήκη στον έκλαμπρότατο. Άν έφευγε ή Πάτερ Ίωσήφ θά τόν κήρυττε λιποτάκτη και προδότη. Άν δέν τόν έπιαναν για να τόν κρεμά-

Περίφημα κρασιά!.. Φώναζε ο Κορινιάν

σουν, θα τὸν μαχαίρωναν κρυφά, ὁμοίᾳ μὲ λυσσασμένο σκύλλο. Ὡς πρὸς τὴν Ἄνναϊδα, αὐτὴ ἔνοιωθε τώρα ὅτι κάτι ἄλλο πρὸς βαθὺ ἀπὸ τὴ φίλα τὴν συνέδρε μὲτ'ὸν Τραγκαβέλι. Κι' αὐτὸ τὴν εὐχαριστοῦσε πολὺ.

— Στὰ ὄπλα!... Φώναξε ὁ φρουρὸς τῆς μεγάλης σπασμένης ἐξώθυρας, σκινίζοντας γύρω του τοὺς σκορπιζόμενους συντρόφους τοῦ μόλις ἀντίκρουσε τὸν Τραγκαβέλι.

Ὁ δάσκαλος τῆς ἐμφασίας εἶχε πάλι ν' ἀντιμετώπιση ἐξῆ τὸ δῶλον σπᾶδες ληστών. Εὐχαριστήθηκε ὡστόσο ὁ Τραγκαβέλι. Ἔβωσε σύντομες ὀδηγίες στὴν Ἄνναϊδα, τὴ σπαθισμοῦς ἔπρεπε νὰ δίνη, καὶ ἐπετέθη κατὰ τὸν ὄπλοφόρον.

Μέσα σὲ πέντε λεπτά τῆς ὥρας, καὶ οἱ ἐξῆ συμμοριτὲς ἦσαν κατατραυματισμένοι, ἀλλ' ἀμύνοντουσαν ἀκόμη. Μὰ ὅταν ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔπεσε νεκρὸς, σκόρπισαν ὄλοι, σὺν κυνηγημένα ἀγρίμια.

Τότε τῆ Ἄνναϊς χαίρετσε τὸν συμπολεμιστὴ τῆς, μὲ τὸ ἀκούσιμο κι' αἰματομένο ἀκόμη ἔλιφος τῆς, ὅπως ἀπαυτοῦσαν ὁ κανονισμὸ τῶν εἰρουφάτων.

Σφόνγγισαν κατόπιν κι' οὐδὲ τὰ σπαθία τους καὶ τὰ ἐβαλαν στὴς θήκες.

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ ὄλα!.. εἶπε ἡ Ἄνναϊς στὸ σωτήρα τῆς. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ ὀδηγήσετε ὡς στὸ μέγαρο τῆς Δοκίσεως ντὲ Σεβρέλι;

Καὶ ἔκρινταν δίχως ν' ἀνταλλάξουν ἄλλη λέξι. Ὁ καθηγητὴς τῆς ἐμφασίας συνῶδρε τὴ μαθητριά του, τὴν κόρη τοῦ βασιλέως, ὡς τὸ σπῆτι τῆς φιλενάδας τῆς...

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Πρὶν ἀκόμη φανῆ, ὁ ἥλιος ὁ ἐκλαμπρότατος Καρδινάλιος Ρισελιέ, εἶχε ἐμπνῆσει καὶ βρισκόταν στὸ πόδι. Θὰ πῆγαινε ὁ βασιλεὺς στὸ Φονταίνεμπλό, καὶ εἶχε καλέσει τὸν ἐκλαμπρότατο σὲ συνδιάλεξι γιὰ τίς ὀχτὼ ἡ ὥρα, τὸ πρωτ.

Δὲν εἶχε κλεισεὶ μάτι δὴλ νύχτα ἀπὸ τὴν ἔγνοια ὅτι οἱ κατάσκοποι τοῦ βρισκότουσαν σὲ θρᾶσι ὁ Ρισελιέ. Τὸν κρατοῦσε ἄγρυπνο τὴν ἀρχὴ ἡ χαρὰ πὼς θ' ἄκουγε ἀξάφνα κάποιο τους θροῖαση.

Ἡ ὄρες δὴως περνοῦσαν, δὲν τοῦ ἀνάγγελαν κανένα καὶ τὴ χαρὰ τὴν διαδέχθηκε ἡ ἀνησυχία τῆς ἀνυπομονησίας.

Ἐμφέμων, καὶ δὲν εἶχε παρουσιασθῆ κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς κατάσκοπους. Οὔτε ὁ Σαϊμπριάκι, οὔτε ὁ Ρασκάς, οὔτε ὁ Κοριναίσι!

Ἦταν πεισᾶ ἔφτά ἡ ὥρα. Ὡφειλε νὰ ξεκινήσει γιὰ νὰ φτάσῃ ἐγκαίρως στὸ παλάτι. Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ καινούργιο μέγαρό του ὁ Ρισελιέ, μὲ βαρεῖα καρδιά, γεμάτος ἀπὸ φόβους κι' ἀμφιβολίας.

Ἐφθασε στὸ παλάτι τοῦ Λούβρου, ὅπου ἡ κίνησις ἦταν ἀρεκταὶ ζωηρῆ. Ὁ βασιλεὺς, ὁ τῦραννος τῆς βασιλείας, εἶχε ἐκράσει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἶχῃ μαζί του στὸ Φονταίνεμπλό, τὴν γυναικα του. Ἐτοί ἡ βασιλίαισα Ἄννα ἡ Αὐστριακῆ, ὑπακούουσα στὴ διαταγὴ τοῦ τῦραννοῦ τῆς, εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Βαλντεργράς καὶ εἶχε φτάσει στὸ Λούβρο, στὶς ἐξῆ τὸ πρωτ.

Ὅλο κι' ἐρχόντουσαν οἱ διάφοροι εὐγενεῖς, πάνω στὰ ὄραια ἀλογα ὄους. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν ντυμένοι μὲ πέτινους θώρακας καὶ λαμπροὺς μεταξωτοὺς μανδύες.

Σκορπιζόντουσαν ὄλοι στοὺς βασιλικούς ἀντιθαλάμους, ὅπου πρῆμιεναν ἡ κυρτις τῆς τιμῆς. Θὰ συνῶδευαν ὄλοι τους τὸ βασιλέα καὶ τὴ βασιλίαισα στὴν ἐκδρομὴ τῶν πρὸς τὸ Φονταίνεμπλό.

Ἀνάμεσα στὶς κυρτις τῆς τιμῆς βρισκόταν κι' ἡ ντὲ Ζεβραϊ. Ἦταν ἡ πιὸ ἀνήχητη ἀπὸ ὄλες, γιὰτὶ βιαζόταν νὰ δῆ τὸν Ἐκλαμπρότατο πρῶτῃ αὐτὴ ἀπὸ ὄλους τοὺς ἄλλους.

Καὶ μόλις ἀντελήφθῃ πὼς ὁ Ρισελιέ ἔφθασε, ἔτρεξε νὰ τὸν πλησιάσῃ, καὶ σκύβοντας γιὰ νὰ τὴν εὐλογῆσῃ, τοῦ εἶπε βασιτικά καὶ αἰγανά:

— Ἡ Βασιλίαισα ἀνάτωσε πάλι κρυφὰ τὸν Γάστονα Ντ' Ἀνζού.

— Ἦταν μόνος του;

— Εἶχε μαζί του καὶ τὸν δοῦκα Ντορνανό...

Πεταχτὴ κατόπιν καὶ καμαρωτὴ ἡ κατάσκοπος, πῆγε πάλι μὲ τίς ἄλλες κυρτις τιμῆς.

Ἡ κυρία ντὲ Ζεβραϊ, ἀκόλουθος τῆς βασιλίαισας καὶ κυρία τῆς τιμῆς στὸ παλάτι, ἦταν ἀγρυπνος κατάσκοπος καὶ ὄργανο τοῦ Καρδινάλιου Ρισελιέ.

Ὅλοι σώπαιναν τώρα κι' ἔσκυβτν τὰ κεφάλια τους στὸ πέρασμα τοῦ Ἐκλαμπρότατου. Ἡ ἐμφανίσι τοῦ ἐνέπνεε σ' ἄλλους σεβασμὸ, καὶ σ' ἄλλους τρόμο.

Κι' ὁ Καρδινάλιος περνοῦσε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν εὐγενῶν, μὲ τὸ χαμόγελο τῆς καλωσύνης καὶ γέλιου, σκορπιζοντας γενναϊόδωρα τίς εὐλογίες τοῦ στὰ σκυμμένα κεφάλια.

Ἐφθασε ἐπὶ τέλους στὰ διαμερίσματα τοῦ βασιλέως. Ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, σὺν νὰ ἦταν τὸ δικὸ του. Ὅρθιος, ἀκουμπώντας κουρασμένα σὲ μιά πολυθρόνα, μ' ἕνα μαστίγιο στὰ χέρια του, στέκονταν ἐκεῖ ἕνας νέος, κάμπο ἐικοσιπέντε χρονῶν, μὲ βελουδένια γκριζὰ ρούχα, μακρὰ μαλλιά πού ἔφεταν πάνω στοὺς ὄμους του, καὶ μὲ μέτωπο πού ζάρωνε μὲ τὴν παραμικρὴ σκέψι. Ἦταν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ὁ Λουδοβίκος ΙΓ'.

Δὲν εἶχε ἀκόμη προλάβει ὁ Καρδινάλιος, νὰ χαιρετήσῃ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, κι' ἡ βασιλίαισα εἶχε κι' αὐτὴ μὴ μέσο στὸ βασιλικὸ γραφεῖο ἀπὸ μίαν ἄλλη πόρτα.

Μόλις ὁ Ρισελιέ ἀντίκρουσε τὴν Ἄννα τὴν Αὐστριακῆ, τὴ βασιλίαισα καὶ σύζυγο τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'—ἐνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται καὶ γλωμίαισε σὺν πεθαμένους.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ βασιλίαισα ἦταν ἐξαιρετικὰ ὄραια. Τὰ κάλλη τῆς κυριολεκτικὰ ἀκτινοβολοῦσαν. Κι' ἡ μελαγχολία τῆς τῆς πρόσθετε ἕνα παραπάνω θῆλητρο.

Ὁ Ρισελιέ τὴν ἀγαποῦσε εὐλικρινᾶ καὶ μὲ πάθος. Θὰ τὰ θυσίαζε ὄλα γιὰ ν' ἀποχτήσῃ τὴν εὐνοία τῆς. Μὰ ἡ ὑπερήφανη αὐστριακὴ βασιλοπούλα τοῦ ἔριξε μπαινοντας ἕνα παγερό βλέμμα.

Ὁ Ἐκλαμπρότατος Καρδινάλιος καὶ Πρωθυπουργός, πού ἦταν συνηθισμένος νὰ βλέπῃ νὰ σκύβουν μπρὸς του τὰ ξένα κεφάλια, ἔσκυψε τώρα κι' αὐτὸς τὸ οἰκὸ του μπροστὰ στὸ βασιλέα, λέγοντας:

— Μεγαλειότητα!.. Περιμένω ν' ἀκούσω τίς διαταγές σας..

Σὰς κάνω ἐπίσης γνωστὸν πὼς ἐγκαταστάθηκα στὸ καινούργιο μέγαρό μου.

— Μεγαλειότητα! εἶπε τότε καὶ ἡ βασιλίαισα μὲ ἄφρον ψυχρὸ. Ἥρθα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴν σὰς συνοδεύω στὸ Φονταίνεμπλό, ἀλλὰ νὰ μείνω στὸ Βαλντεργράς.

— Κάνετε, κυρία, ὅπως σὰς ἀρέσει... Δὲν ἐχω τὴν ἀξίωσι νὰ σὰς χαλάσω τὴν ἡσυχία σας, ἀπάντησε ἀδιάφορα ὁ βασιλεὺς.

Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακῆ ἔκανε τότε μιά βαθεῖα ὑπόκλισι στὸ βασιλέα καὶ σύζυγο τῆς κι' ἔφυγε δίχως νὰ καταδεχτῆ νὰ κυττάξῃ τὸν Καρδινάλιο, ὁ ὁποῖος γλωμίαισε ἀπὸ τὸ κακό του. Ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' μῖοισε τὸν Ρισελιέ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀνεχόταν. Ὁ ἴδιος ἦταν ἀνάδοξος νὰ κυβερνήσῃ.

— Εἶμαι πολὺ κουρασμένος, εἶπε στὸν Καρδινάλιο, μὲ τὸν συνηθισμένο του μελαγχολικὸ τόνο.

Ὁ Ρισελιέ ἄφησε νὰ περάσουν λίγα δευτερόλεπτα καὶ κατόπιν...

— Μεγαλειότητα! εἶπε, σκύβοντας τὸ κεφάλι του, σὰς ἀναβρίω μὲ πονεμένη καρδιά, ὅτι βρισκομαι στὴν σκληρὴ ἀνάγκη νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ διατάξετε τὴ σύλληψι τοῦ ἀδελφοῦ μου!.. Τοῦ Λουδοβίκου ντὲ Ρισελιέ!

Δὲν ἐφαρμίστηκε καθόλου ὁ βασιλεὺς.

Κοῦνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπάντησε ἀργά-ἀργά:

— Ναί... Σὰς καταβαίνω..

Θυσίασε κι' αὐτὸν τὸν ἀδελφὸ σας γιὰ τὴν πολιτικὴν..

Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κράτους, Μεγαλειότητα!

— Ἀς τὸ ποῦμε κι' ἔτσι, εἶπε ὁ βασιλεὺς. Ὁ ἀδελφός σας λοιπὸν ὁ ὁποῖος μόλις πρὸ ἡμερῶν πῆρε τὸ ὄψηλό ἀξίωμα τοῦ Καρδινάλιου, φέρθηκε ἀντίθετα πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς χώρας.

— Δὲν συμμορφώθηκε, Μεγαλειότητα, μὲ τίς διαταγές σας... Ἐμεινε ἐπὶ ἡμέρας στὸ Παρίσι, παρὰ τὴν ἐντολή πού εἶχε νὰ φύγῃ ἀμέσως.

— Ὡ, ὦ! ἔκανε ὁ βασιλεὺς.

(Ἀκολουθεῖ)

